

HỒI 345

Ma Trường Đạo Tiều

Đ

ột Lợi chợt gầm lên như mãnh thú, múa Phục Ưng thương thành muôn vạn thương ảnh, lao lên phía trước Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, cả người lẫn thương bổ về phía Chúc Ngọc Nghiên đang đứng trên tường.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều dâng lên cảm giác khó hình dung được.

Đây chính là loại thương pháp có thể từ phía dưới đánh lên trên.

Tuy nói ở trên bức tường là có lợi thế từ trên cao đánh xuống, nhưng vì đầu tường nhỏ hẹp, chỉ đủ để đứng thì chỉ lợi công chứ không lợi thủ, muốn thủ kỹ lại càng khó hơn. Song trong tình thế trước mắt, chỉ cần ba đại cao thủ của Âm Quý Phái có thể chặn lại một chiêu nửa thức, khiến bọn gã không thể vượt tường thoát ra thì đám cao thủ phía Lý Nguyên Cát sẽ tràn tới, lúc đó thì bọn gã chỉ đành chịu chết.

Trong ba kẻ cản đường, võ công của Chúc Ngọc Nghiên là cao minh nhất, bất kể ai muốn vượt qua mục chắc chắn sẽ bị đánh rơi xuống tường. Đột Lợi làm như thế là hy sinh bản thân, để giúp Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có võ công cao hơn y để đối phó với Tích Thủ Huyền và Biên Bất Phụ, còn y là yếu nhất thì liều mạng cầm chân Âm hậu Chúc Ngọc Nghiên, như vậy nói không chừng có thể vượt khỏi vòng vây.

Chỉ cần vượt qua bức tường này là quá quan, vì hai phe Âm Quý Phái và Lý phiệt là địch chứ không phải bằng hữu, cho nên sẽ xảy ra tình huống hỗn loạn địch ta khó phân, càng có lợi cho việc đào tẩu của bọn gã.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy Đột Lợi chủ động tự hy sinh bản thân, trọng tình nghĩa mà xem nhẹ sinh tử nên dâng lên trong lòng ý chí chiến đấu mãnh liệt, muốn bọn gã bỏ lại Đột Lợi là không thể, bọn gã thà chiến đấu cùng nhau đến chết.

Khi Đột Lợi phóng người lên khỏi mặt đất, Khấu Trọng hét: "Lão Vân bí kỹ", ngầm nhắc nhở Từ Tử Lăng ở phía sau. Cả hai gã đồng thời nhún chân lao lên bức tường cao ba trượng, rồi nhanh như điện chia làm hai phía trái phải đột vây về phía của Biên Bất Phụ và Tích Thủ Huyền.

Chúc Ngọc Nghiền nghe Khấu Trọng hét "lão Vân bí kỹ" thì tập trung chú ý nhưng trong nhất thời vẫn không biết Khấu Trọng ám thị gì, cho đến khi mục thấy cả hai gã nhún chân sử dụng thứ thân pháp huyền ảo cổ quái thì mới ngẫm hồ không hay.

Lúc này Phục Ứng thương Đột Lợi đã phát huy Long Quyển thương pháp đến mức cao nhất, đánh ra toàn những chiêu số lưỡng bại câu thương, khiến mục cũng phải toàn lực ứng phó. Nếu mục tiếp tục phân thần thì có thể sẽ bị đánh rơi xuống đầu tường, cho nên chỉ có thể quát: "Cẩn thận thuật hồi phi", chứ không thể trợ giúp cho bên Tích Biên hai lão được.

Đôi tay áo của Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiền chột mở rộng, toàn lực quét nhanh như chớp về phía Phục Ứng Thương.

Tích Thủ Huyền và Biên Bất Phụ nghe thế ngẩn ra, rõ ràng thấy Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đang đột vây lao ra ngoài, mà đó chính là chiến thuật cao minh nhất, buộc họ phải chạy theo ngăn cản, làm sao có thể đổi hướng trở về chỗ Chúc Ngọc Nghiền được.

Người trong Ma môn xưa nay quen lợi mình hại người, về mặt tâm lý thực tế là không thể nào hiểu tại sao Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không bỏ Đột Lợi.

Cao thủ tương tranh không được sơ sót bất cứ điều gì.

Tích Thủ Huyền và Biên Bất Phụ không có thời gian suy nghĩ lời cảnh cáo của Chúc Ngọc Nghiền, càng không tin đối phương có bản lĩnh hồi phi, đồng thời rời ra xa Chúc Ngọc Nghiền, toàn lực chặn địch.

Từ hai ống tay áo của Biên Bất Phụ, hai chiếc vòng bạc chui ra, múa tít như đôi bướm bạc đón lấy đôi chuồng biến ảo khó lường của Từ Tử Lăng. Y đã từng nhiều lần giao thủ với Từ Tử Lăng, nên thấy rõ nhất võ công của đối phương đã phát triển vượt bậc, khi Từ Tử Lăng vọt người lên khỏi mặt đất, y đã cảm nhận được tinh, khí, thần của gã đối thủ trẻ tuổi này đều tập trung ở y, tràn trề quyết tâm một đi không trở lại, nhất quyết đánh cho đến khi đồng quy ư tận.

Y không biết đó là vì Đột Lợi khơi dậy sự căm phẫn và sức mạnh ở Từ Tử Lăng mà còn tưởng rằng gã vì muốn giữ mạng cho nên mới liều thân nên bất giác thầm giữ lại ba phần công lực. Bề ngoài có vẻ như liều ngạnh tiếp, nhưng thực tế đã dùng thủ pháp tinh diệu tá di khiến đối phương hữu lực không thể nào thi triển được. Dù Từ Tử Lăng có tiến bộ đến mức nào, y muốn tiếp hai chiêu ba thức của gã chắc là không thành vấn đề.

Cây tiêu đồng của Tích Thủ Huyền phát ra tiếng kêu chói tai, vẽ ra từng vòng tròn trên đầu của y, phía sau mỗi vòng tròn, chân khí của tiêu đồng lại càng tăng lên. Y nhìn thế đánh

của Tỉnh Trung Nguyệt không chớp mắt, chỉ cần quét trúng vào bảo đao của đối phương, y bảo đảm có thể khiến Khấu Trọng rơi xuống trở lại.

Nếu luận về võ công, Tích Thủ Huyền là sư thúc tất nhiên không chỉ hơn Biên Bất Phụ một bậc, trong phái y chỉ kém Chúc Ngọc Nghiền, Loan Loan và Lâm Sĩ Hồng vẫn còn phải chịu kém. Tuy Khấu Trọng dũng mãnh phi thường nhưng y vẫn tự tin mười phần có thể kèm chế gã trên đầu tường được.

Lúc này Nguyệt Lan xá đã khói lửa mịt mù, lúc đầu lửa nhỏ còn dễ dập tắt, nhưng vì hai phe Khấu Trọng và Lý Nguyên Cát đánh nhau nên ai nấy đều hoảng hốt, tưởng rằng một trong hai bên có ý phóng hỏa cho nên đều tranh nhau chạy ra ngoài để lửa bùng cháy thật to, không còn khả năng dập tắt được nữa.

Lý Nguyên Cát, Mai Tuần, Khang Sao Lợi, Lý Nam Thiên, Khâu Thiên Giác và Tần Võ Thông đuổi tới, sáu người phá tường xuyên song cửa sổ phóng ra, thấy bọn ba người Khấu Trọng bị chặn lại. Bọn gã đã khiến chúng sôi gan căm hận nên mặc kệ đối phương là ai, đám Lý Nguyên Cát cũng lập tức lao bổ lên tấn công. Lúc này bọn Khấu Trọng lâm vào cảnh trước sau đều gặp địch, tiến lui đều không có đường, tình huống vô cùng khốn quẫn.

Những kẻ khác của phe Lý phiệt và các cao thủ Đột Quyết cũng đã kéo tới chân tường, la hét trợ oai.

Chúc Ngọc Nghiền cười lạnh, cuối cùng cũng quyết định chủ động nhảy xuống, với ý đồ nửa chừng nghênh đón kích của Đột Lợi, đẩy gã trở xuống chân tường, để tranh thủ thời gian giúp kẻ yếu nhất trong bọn là Biên Bất Phụ đối phó với Tử Tử Lăng. Chỉ cần chế trụ được Tử Tử Lăng thì dù Khấu Trọng có chạy thoát cũng sẽ quay lại cứu hảo huynh đệ. Đối với hai tên tiểu tử này mục không còn dám khinh thường nữa. Đây cũng là chiến lược ứng phó duy nhất đối với thuật hồi phi của hai gã.

Trong khoảnh khắc mục nhún chân lên đầu tường để phóng xuống thì từ mái lầu tây có tiếng xé gió, một bóng người như một mảng mây vàng lao tới mục với tốc độ cao đến khó tin, mãnh mẽ từ trên đánh xuống.

Với võ công và tu dưỡng như mục mà cũng phải giật mình kinh ngạc, lúc này tất cả chiêu thức và kinh khí của mục đều nhằm vào Phục Ưng thương mà đánh, mục thật sự khó mà biến chiêu để đón lấy hai kẻ địch ở trên và ở dưới. Điều tệ nhất là hai chân mục đã rời khỏi đầu tường, không thể nào hoán kinh được. Mục đã nhận ra kẻ đánh lên từ trên trời chính là

tên Đột Quyết Quốc sư Vân soái. Trong tình huống bình thường thì Vân Soái cũng đủ khả năng đơn đả độc đấu với mụ, huống hồ bây giờ mụ đang thất thế.

Chẳng còn cách nào nữa, Chúc Ngọc Nghiền quyết định trầm khí hạ xuống đầu tường, rồi khẽ điểm nhẹ mũi chân lướt qua ngoài tường.

Thế trận trên đầu tường vốn không thể phá này cuối cùng cũng xuất hiện một lỗ hổng, mà lại hổng chính ở chỗ của kẻ mạnh nhất bên địch nhân.

Tích Thủ Huyền cùng Biên Bất Phụ thấy tình hình này thì vô cùng kinh hãi. Cùng lúc đó thì thân pháp của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời biến hóa, đột ngột chuyển về hướng mà Chúc Ngọc Nghiền vừa nhảy khỏi, thành ra biến thành từ bên trong tấn công ra bên ngoài. Lúc này Tinh Trung Nguyệt chém trúng cây tiêu đồng của Tích Thủ Huyền, còn song chưởng của Từ Tử Lăng thì chạm với đôi vòng của Biên Bất Phụ.

Đột Lợi thành công phóng lên đầu tường, đứng hiên ngang uy vũ quát lớn: “Đánh!”

Tích Thủ Huyền và Biên Bất Phụ đều không biết y muốn nói đánh ai, lại còn bị loan nguyệt đao của Vân Soái uy hiếp từ không trung, tâm trí liền rối loạn, vội phóng xuống đầu tường, rút chạy về phía Chúc Ngọc Nghiền.

Vân Soái ở trên không trung cất tiếng cười dài, lăng không chuyển hướng vượt qua đầu tường, lao về phía mái nhà đối diện tấn công Chúc Ngọc Nghiền. Thuật khinh thân và công phu của y đúng là đương thế vô song.

Thanh âm của Vân Soái từ trên truyền xuống: “Binh của Già Lâu La đã vào thành, để ta cản mụ, ba người chạy mau!”

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng phóng lên đến đầu tường, thì trên tường đã chẳng còn kẻ địch nào nữa, nhưng ở con đường đối diện có hàng trăm đại hán mặc võ phục của Dương Hưng hội, vội vàng gọi Đột Lợi rồi cùng đánh về phía Vân Vũ Song Tu Tích Thủ Huyền vừa hạ xuống đường.

Khi người của Dương Hưng hội tràn tới, Tích Thủ Huyền đã bị ba người đánh đến toát mồ hôi, lưng cuống thối lui. Biên Bất Phụ muốn chạy tới giúp, trái lại còn bị người người chen chúc đẩy ra xa.

Bọn Lý Nguyên Cát vừa nhảy xuống tường, bên Dương Hưng hội không biết là ai, cứ nhào tới đánh bậy, tạo thành thế cuộc hỗn loạn, địch ta nan phân.

Tịch Thủ Huyền kêu thắm một tiếng, vai trái đã trúng một phách không chuông của Từ Tử Lăng, vội lạng người sang một bên, khiến áp lực của ba người giảm xuống nhiều. Bọn gã vội tiếp tục lập lại thế trận tam giác, do Đột Lợi dùng Phục Ứng thương mở con đường máu xông về hướng bắc. Sát khí mờ cả tinh nguyệt, thiên hôn địa ám.

Mỗi chiều phát ra đều có kẻ ngã xuống, khí thế của cả ba như cầu vồng, trong phúc chốc đã rời xa bọn Lý Nguyên Cát. Bọn gã chỉ còn cách mở một con đường máu trong tình thế địch nhân cứ liều mình lao lên như vậy.

Vân Soái và Chúc Ngọc Nghiền truy đuổi nhau đến mái nhà phía đối diện, nên chẳng ai có thể biết tình hình thế nào nữa.

Đột nhiên ở một đầu đường có tiếng gào thét vang lên, binh sĩ Già Lâu La cuối cùng cũng đã tới, thấy người là giết, khí thế hung tàn, khiến các chiến sĩ Dương Hung hội lập tức rối loạn, không tụ thành đoàn được nữa liền chạy tứ tán.

Trong lúc binh mã hoảng loạn này thì bọn Khấu Trọng không phải lo sợ bọn Âm Quý Phái hoặc Dương Hung hội mà là liên quân của Lý Nguyên Cát và Khang Sao Lợi. Trong nháy mắt bọn gã thừa cơ phá vòng vây, chạy đến nơi giao nhau của một đường lớn và hẻm nhỏ, nhưng lúc đó thì hai chân đã mềm nhũn, chân khí đã tiêu hao rất nhiều.

Tiếng vó ngựa vang lên, phía trước có hàng trăm con ngựa phóng tới. Kẻ dẫn đầu chính là Già Lâu La vương Chu Xán. Chỉ nhìn thấy thanh thế cũng biết y đã khống chế được đại cuộc, Nam Dương cuối cùng cũng đã rơi vào tay y lần nữa.

Ba gã thắm kêu không xong, đang không biết chạy về bên trái hay bên phải thì một chiếc xe ngựa từ bên trái chạy tới, người đánh xe kêu lớn: "Lên xe!"

Ba gã định thần nhìn lại, thì ra đó chính là kẻ đã thương mến ca kỹ Tiểu Uyển, Tạ Hiển Đình. Bọn gã thấy vậy nào dám do dự vui mừng phóng ngay lên mui xe. Trên thực tế sau một hồi cực lực chiến đấu, ba người chẳng những đã bị thương mà đã sức cùng lực kiệt, gần đi vào giai đoạn đèn khô dầu cạn. Bốn con ngựa kéo xe liền lập tức cất vó, nhanh chóng rời xa chiến trường, rẽ vào một con đường khác để tránh thiết kỵ của bọn Chu Xán. Còn bọn người của Lý Nguyên Cát thấy tình thế như vậy cũng không dám sinh cường, lập tức chia nhau ra mà chạy.

Vì trọng lượng của ba người đều tập trung một bên xe, nên hai bánh bên kia lập tức hổng lên khỏi mặt đất, nghiêng về phía bọn gã. Trong xe vang lên tiếng kêu hốt hoảng của một nữ nhân. Lúc này cả ba gã đều chống vó lên trời, lại thêm nội lực chẳng còn bao nhiêu,

bởi vậy không đủ sức phát kinh đẩy xe trở về vị trí cũ, thấy sắp có người bị thương, liền phanh gấp xe, lăn trên mui xe, lợi dụng trọng lượng để đè thùng xe xuống. Bánh xe nghiêng xuống đường kêu ken két. Sau khi thùng xe đã được đẩy về vị trí, cỗ xe tiếp tục lăn bánh về phía trước.

Ba gã lau mồ hôi tươm trên trán rồi nhìn về phía sau, không thấy có địch nhân đuổi theo nữa mới thở phào, nằm ngửa xuống thùng xe nhìn lên không. Bầu trời thì vẫn như xưa, nhưng thành Nam Dương đã thay đổi, trong lòng sinh cảm xúc dào dạt.

Lúc này chợt có tiếng áo phan phật từ trên trời vọng xuống, khi cả ba còn đang thất kinh thì một bóng người đã lướt tới. Đó chính là tây Đột Quyết Quốc sư Vân Soái.

Võ học tôn sư của Ba Tư hạ người xuống mui xe vô cùng chuẩn xác, mặc dù xe đang chạy nhanh hết tốc lực. Hai chân điểm xuống giữa Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, rồi ngồi phịch xuống, miệng chợt ọe một tiếng, phun ra một vòi máu đỏ tươi, một phần trúng vào mui xe, một phần rơi xuống đường.

Đột Lợi kinh hãi nhìn ra phía sau, xem thử Chúc Ngọc Nghiên có đuổi theo hay không, còn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vội vàng đỡ Vân Soái.

Sắc mặt Vân Soái trắng bệch, phều phào: "Yêu phụ quả nhiên lợi hại, ta phải lập tức vận công trị thương. Chu Xán từ cửa Bắc mà tiến vào thành, các ngươi phải chạy ra khỏi thành ở cửa Nam trước khi y ra lệnh đóng cửa."

Nói xong lão xếp bằng nhắm mắt.

Đột Lợi vội nói với Tạ Hiến Đình: "Chạy về cửa Nam!"

Tạ Hiến Đình ứng tiếng, ra roi thúc ngựa. Chiếc xe ngựa liền đảo vào một hẻm nhỏ ở bên trái suýt nữa đã quăng bốn người trên mui xe xuống đường.

Phía Nguyệt Lan xá lửa vẫn cháy ngút trời, khói bốc mù mịt, che kín cả một vùng trời, hết như bão trước vận mệnh đen đủi của ngôi thành phồn vinh này. Dân trong thành đa số vẫn còn bình tĩnh, không biết kẻ thống trị Nam Dương đã thay đổi. Thật không biết sau này sẽ trở thành như thế nào nữa.

Từ Tử Lăng người nhìn trời rồi quay qua nhìn sang Khấu Trọng, chỉ thấy gã ngẩn ra nhìn về phía ánh lửa, lẩm bẩm: "Sẽ có một ngày ta lại đuổi Chu Xán ra khỏi nơi này."

Tiếng vó ngựa gấp gáp vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của đường phố.

Không biết có phải dân trong thành Nam Dương mấy ngày nay đã quen thấy những cuộc chém giết giữa các bang hội với nhau nên bây giờ nhà nào cũng đóng chặt cửa, chẳng một ai dám thò đầu ra nhìn.

Xe ngựa rẽ vào con đường dẫn đến cửa Nam, đường phố vắng lặng, khiến người ta rất khó liên tưởng được đến cảnh bọn binh sĩ Già Lâu La nổi tiếng tham lam hung tàn dẫn binh đến trú, và triển khai đồ sát với mọi thế lực đối kháng.

Khấu Trọng lộn người xuống ngồi bên cạnh Tạ Hiến Đình, chỉ thùng xe ở phía sau, hạ giọng: "Có phải Tiểu Uyển cô nương của người đấy không?"

Tạ Hiến Đình khẽ gạt đầu, sau đó nước mắt tuôn rơi, nghẹn ngào hỏi: "Họ chết rồi phải không?"

Khấu Trọng đau nhói trong lòng, than rằng: "Là con người ai mà chẳng chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Nhưng may mắn là lệnh sư, Ứng huynh, Hà sư muội và hơn mười đồng môn đã kịp thời chạy thoát, chắc là bây giờ đã đến Hán Nam, người cũng nên đến Hán Nam hội hợp với họ."

Tạ Hiến Đình vô cùng mừng rỡ, lấy ống tay áo lau nước mắt. Y cũng hiểu bây giờ không phải là lúc để đau đớn nên tiếp tục ra roi thúc ngựa.

Đột Lợi nằm phục trên mái xe thò đầu xuống hỏi: "Có phải người đốt Nguyệt Lan xá không?"

Tạ Hiến Đình nghẹn ngào đáp: "Tại hạ vẫn nấp ở chỗ Tiểu Uyển, thấy các người bị bọn người Lý Nguyên Cát bao vây, trong lúc gấp gáp chỉ đành phóng hỏa để các người tháo chạy."

Rồi trầm giọng nói: "Có phải là bọn chúng làm không?"

Câu nói ấy tuy không đầu không đuôi nhưng Khấu Trọng vẫn hiểu ý của y, đáp: "Người gặp lệnh sư sẽ biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ đừng nghĩ gì nữa. Người không lo cho mình cũng phải nghĩ cho Tiểu Uyển cô nương".

Tạ Hiến Đình lại ứa nước mắt, rõ ràng là tự trách mình vì không thể đồng sinh cộng tử với đồng môn huynh đệ.

Cửa Nam hiện ra ở cuối con đường. Nơi vọng gác đèn đuốc tối mịt, rõ ràng là những kẻ giữ thành đã chạy sạch không còn một mống.

Tạ Hiến Đình thu dây cương cho ngựa chạy chậm lại. Chiếc xe ngựa từ từ lăn bánh qua cửa ngõ dưới chân tường dài đến sáu trượng.

Tiếng kinh phong trời dậy.

Người phản ứng nhanh nhất là Từ Tử Lăng. Trước khi vào cửa thành, gã đã cảm thấy có điều khác lạ, đó là một thứ cảm giác rất khó nói, tựa có mà như không, bởi vậy gã mới tập trung tinh thần để ý. Cho nên gã tuy có thăm chuẩn bị nhưng vẫn chưa kịp cảnh báo Khấu Trọng và Đột Lợi.

Kẻ đánh lên từ phía sau lao tới. Trong chớp mắt Từ Tử Lăng đã nghĩ đến đối phương chắc chắn đã mai phục trên tường thành cao hơn hai mươi trượng, nhìn thấy tình hình bọn gã rõ ràng, đến khi xe ngựa chui vào cửa, từ trên tường thành tuột xuống. Luận về nội công hay thân pháp, kẻ đánh lên này chẳng kém gì Chúc Ngọc Nghiên nhưng gã có thể khẳng định y không phải là Chúc Ngọc Nghiên.

Lúc này trời tối mịt giờ năm ngón tay chẳng thấy rõ, kẻ đánh lên đẩy hai chưởng xuống đầu Từ Tử Lăng.

Trực giác của Từ Tử Lăng cho biết mục tiêu của y không phải là mình, mà là Vân Soái đang hành công đến giai đoạn quan trọng ở bên kia.

Điều khiến cho gã khó hiểu là hai chưởng này lại nặng nề, mạnh mẽ như núi Thái Sơn. Với công lực bây giờ của Từ Tử Lăng, dù cho Ninh Đạo Kỳ đích thân đến đây, gã cũng tin tưởng có thể tiếp nổi, chỉ cần tranh thủ cầm cự với y, đến khi Đột Lợi và Khấu Trọng đồng thời ra tay thì dù lợi hại như Ninh Đạo Kỳ cũng chẳng làm gì được.

Trong nháy mắt Từ Tử Lăng đã nghĩ ra những tình huống có thể xảy ra. "Bùm" một tiếng, bốn chưởng giao nhau. Từ Tử Lăng kinh hãi phát giác kinh đạo hai chưởng của đối phương hoàn toàn khác nhau, chẳng những cương nhu hàn nhiệt khác biệt mà cương nhiệt đến cực hạn, âm nhu cũng đến cực hạn. Điều ghê gớm hơn là kinh đạo chưởng phải cương nhiệt mạnh mẽ như sóng vỗ vào bờ, kinh đạo hàn nhiệt của chưởng trái lại có lực hút không thể kháng cự nổi.

Nếu chỉ ứng phó một loại kinh lực, dù công lực của Từ Tử Lăng không bằng đối phương cũng có cách ứng phó, nhưng đột nhiên bị hai luồng kinh đạo hoàn toàn khác nhau dồn tới, lập tức có cảm giác cả người như bị xé toác làm đôi, kinh mạch toàn thân như muốn vỡ, nửa hàn nửa nhiệt, dù có chân khí cũng không thể nào thi triển được. Loại võ công này đúng là kinh thiên động địa, ai nghe cũng hãi.

Từ Tử Lăng chỉ đành ngằm giữ căn bản ấn, hai chân ghim chặt xuống mái xe, ráng gắng gượng chống trả. Kể đó lại mau chóng hạ người xuống, hai chân thúc vào ngực Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng không ngờ đối phương lại còn có thể ra tuyệt chiêu đoạt mạng lăng lệ như vậy, trong lúc gấp gáp đã lạnh trí lợi dụng vận động của lực đạo chính phản trong người, hai chân đạp một cái, người ngã ra sau, chẳng những tránh được đòn chân của kẻ địch mà còn đẩy kẻ địch rời khỏi mui xe.

Chiều này rõ ràng ngoài dự liệu của kẻ ấy, y không ngờ Từ Tử Lăng có thể tung ra kỳ chiêu để hoá giải áp lực cao minh cùng cực của mình. Y lạnh lùng hừ một tiếng, chưởng phải đẩy về phía trước, chưởng trái kéo ra sau.

Từ Tử Lăng như bị người đó nắm đầu xoay tròn xoay tròn, lực phủ ngũ tạng đều bị tổn thương, lúc này cổ họng chàng thấy mẩn mẩn, đồng thời trong lòng chợt nảy ra một ý, chàng dồn sức phun vòi máu tươi vào mặt kẻ đó.

Lực đạo của kẻ đó lập tức sinh biến hoá, y nhẹ nhàng đưa Từ Tử Lăng lên trên, lách mặt tránh vòi máu tươi có ẩn chứa khí kinh của chàng. Phản ứng của y thần tốc thật khiến cho người ta bất ngờ.

Tiếng soàn soạt vang lên, Phục Ung thương của Đột Lợi đồng thời đánh tới khiến đối phương không thể nào ra đòn hạ thủ Từ Tử Lăng được nữa.

Khấu Trọng cũng lao tới ôm lấy Từ Tử Lăng né qua, tay gã áp vào lưng Từ Tử Lăng, truyền chân khí để giúp y liệu thương.

Khi Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng hạ người xuống, gã quát lớn: "Hiển Đình chạy mau, muộn sẽ không kịp!"

Tạ Hiển Đình ra sức quật mạnh roi xuống mông ngựa, thất ngựa hí dài, chiếc xe phóng về phía trước, nhanh chóng rời khỏi cổng thành.

- o O o -